

Léon Degrelle

Η Κοινωνική Επανάσταση του Χίτλερ

INFERNO NS

Μία από τις πρώτες εργασιακές μεταρρυθμίσεις προκειμένου να ωφεληθούν οι Γερμανοί εργαζόμενοι ήταν η καθιέρωση της μετ' αποδοχών ετήσιας αδείας. Το λαϊκό Μέτωπο (Συμμαχία Σοσιαλιστών-Κομμουνιστών στη Γαλλία), το 1936, προχώρησε σε μία ανόητη επίδειξη ότι έχει εφεύρει την έννοια της μετ' αποδοχών αδείας, και με φιλαργυρία, μονάχα για διάστημα μίας εβδομάδος το χρόνο. Όμως, από τον Adolf Hitler προήλθε η ιδέα, και δύο ή τρεις φορές πιο γενναιόδωρα, από τον πρώτο μήνα της ανόδου του στην εξουσία το 1933.

Εφεξής κάθε εργαζόμενος σε εργοστάσιο είχε το νόμιμο δικαίωμα σε μετ' αποδοχών άδεια. Έως τότε, στην Γερμανία οι διακοπές μετ' αποδοχών, όπου δεν εφαρμόζονταν, δεν υπερέβαιναν τις τέσσερις ή πέντε ημέρες, και σχεδόν οι μισοί από τους νεότερους εργαζόμενους δεν είχαν καν δικαίωμα αδείας. Ο Χίτλερ από την άλλη, πριμοδότησε τους νεότερους εργαζόμενους. Οι διακοπές δεν δόθηκαν τυφλά, και στους νεότερους εργαζόμενους χορηγήθηκε άδεια πιο γενναιόδωρα. Ήταν μία ανθρώπινη κίνηση· ένας νέος άνθρωπος είχε μεγαλύτερη ανάγκη σε ξεκούραση και καθαρό αέρα για την ανάπτυξη της δύναμής του και σθένος μόλις πλησίαζε στην ωριμότητα. Η βασική περίοδος διακοπών ήταν δώδεκα ημέρες, και έπειτα από την ηλικία των είκοσι πέντε ανήλθε στις δεκαοκτώ ημέρες. Έπειτα από δέκα χρόνια παραμονής στην εταιρεία, οι εργαζόμενοι ελάμβαναν είκοσι μία ημέρες, τρεις φορές πάνω από αυτές με τις οποίες πριμοδοτούσαν οι Γάλλοι σοσιαλιστές στην χώρα τους το 1936.

Τα στοιχεία αυτά μπορεί να έχουν ξεπεραστεί σε περισσότερο από μισό αιώνα από τότε, αλλά το 1933 υπερέβαιναν κατά πολύ τα ευρωπαϊκά πρότυπα. Όσον αφορά τις υπερωρίες, εφεξής δεν πληρώνονταν, με τον τρόπο που γινόταν οπουδήποτε αλλού στην Ευρώπη εκείνη την εποχή, ακριβώς με την ίδια τακτική ωριαία αμοιβή. Ο χρόνος ημερήσιας εργασίας είχε μειωθεί σε μία ανεκτή νόρμα των οκτώ ωρών, επί του συνόλου στην εβδομάδα των σαράντα ωρών, στην Ευρώπη, άρχισαν για πρώτη φορά από τον Χίτλερ. Και πέραν αυτού του νόμιμου ορίου, η επιπρόσθετη ώρα εργασίας πληρωνόταν με σημαντικά αυξημένο ποσοστό. Ως άλλη καινοτομία, ο χρόνος των διαλειμμάτων εν ώρα εργασίας επιμηκύνθηκε· σε δύο ώρες ημερησίως, ώστε να μπορεί να ξεκουραστεί ο εργαζόμενος και να ψυχαγωγηθεί στους ανοικτούς χώρους που υποχρεώνονταν να διαθέτουν οι μεγάλες βιομηχανίες.

Η απόλυση υπαλλήλου δεν επαφίετο, όπως πριν, της κρίσεως του εργοδότη. Σε αυτή την εποχή, τα δικαιώματα των εργαζομένων για εργασιακή ασφάλεια ήσαν ανύπαρκτα. Ο Χίτλερ το αντελήφθη ότι τα δικαιώματά τους έπρεπε να διατυπώνονται αυστηρά. Ο εργοδότης όφειλε να ανακοινώσει οποιαδήποτε απόλυση τέσσερις εβδομάδες νωρίτερα. Κατόπιν ο εργαζόμενος είχε στην διάθεσή του μία περίοδο έως δύο μήνες εντός των οποίων μπορούσε να καταθέσει μία διαμαρτυρία. Η απόλυση μπορούσε επίσης να ανακληθεί από το 'Δικαστήριο Εργασιακής Τιμής'. Τί ήταν το Δικαστήριο Εργασιακής Τιμής; Επίσης αποκαλούνταν 'Δικαστήριο Κοινωνικής Τιμής', ενώ ήταν το ένα εκ των τριών σπουδαίων στρωμάτων ή μέτρων προστασίας και αμύνης που λειτουργούσαν επ' ωφελεία του κάθε Γερμανού εργαζομένου. Το πρώτο ήταν το 'Συμβούλιο της Εμπιστοσύνης'. Το δεύτερο ήταν η 'Επιτροπή Εργασίας'.

Το 'Συμβούλιο της Εμπιστοσύνης' ήταν επιφορτισμένο ώστε να υπηρετήσει την δημιουργία και την ανάπτυξη μίας πραγματικής κοινότητας πνεύματος μεταξύ των εργοδοτών και των εργαζομένων. 'Σε οποιαδήποτε επιχείρηση', ο νόμος του Ράιχ διέκρινε ότι, 'ο εργοδότης και επικεφαλής της επιχειρήσεως, οι εργαζόμενοι και οι εργάτες, το προσωπικό της επιχειρήσεως, οφείλουν να εργάζονται από κοινού προς την κατεύθυνση της επιτεύξεως του σκοπού της επιχειρήσεως και για το αντικειμενικό καλό του έθνους'.

Εφεξής ουδείς γινόταν θύμα του άλλου-ούτε ο εργάτης που αντιμετώπιζε την αυθαιρεσία του εργοδότη, ούτε ο εργοδότης θα αντιμετώπιζε τον εκβιασμό των απεργιών για πολιτικούς σκοπούς. Το Άρθρο 35 του εργατικού νόμου του Ράιχ το δήλωνε ξεκάθαρα: 'κάθε μέλος της Άριας επιχειρηματικής κοινότητας αναλαμβάνει τις ευθύνες που απορρέουν της θέσέως του στην εν λόγω κοινή επιχείρηση'. Με άλλα λόγια, επικεφαλής της εταιρείας ή της επιχείρησης ίστατο ένας οργανικός εκτελεστικός υπεύθυνος, και όχι τα χρήματα σε σακούλες με μία άνευ όρων εξουσία. 'Το συμφέρον της κοινότητας μπορεί να αξιώσει ότι ένας ανίκανος ή ανάξιος εργοδότης πρέπει να απαλλαχθεί των καθηκόντων του'.

Εφεξής ο εργοδότης δεν είναι απρόσιτος και παντοδύναμος, ώστε να καθορίσει επιτακτικά τις προϋποθέσεις για την πρόσληψη και την απόλυση του προσωπικού του. Υπόκειται και ο ίδιος στους εργασιακούς κανονισμούς, τους οποίους θα υποχρεούται να σεβαστεί, ακριβώς όπως και ο τελευταίος εργαζόμενος. Ο νόμος αποδίδει τιμή και υπευθυνότητα στον εργοδότη μονάχα στον βαθμό που αυτός τα αξίζει.

Οποιαδήποτε επιχείρηση αποτελούμενη άνω των είκοσι ατόμων όφειλε να διαθέτει το δικό της 'Συμβούλιο της Εμπιστοσύνης'. Δύο έως δέκα μέλη αυτού του συμβουλίου επιλέγονταν μέσα απ'ό το προσωπικό από τον επικεφαλής της επιχείρησης. Το διάταγμα εφαρμογής της 10ης Μαρτίου 1934 του ανωτέρω νόμου όριζε τα περαιτέρω: 'Το προσωπικό πρέπει να συγκαλείται ώστε να αποφασίσει για ή εναντίον μίας καταρτισμένης λίστας με μυστική ψηφοφορία. Η ψηφοφορία πρέπει να διεξαχθεί με έναν αριθμό προ των ονομάτων των υποψηφίων σε σειρά προτίμησης, ή μέσω διαγραφής ορισμένων ονομάτων'.

Σε αντίθεση με τα επιχειρηματικά συμβούλια του προηγούμενου καθεστώτος, το 'Συμβούλιο της Εμπιστοσύνης' δεν αποτελούσε ταξικό όργανο, αλλά μία συλλογική ταξική διαδικασία, που εναπόκειτο στους εκπροσώπους του προσωπικού και στον επικεφαλής της επιχείρησης. Κανείς δεν μπορούσε να ενεργήσει δίχως τον άλλον. Υποχρεωμένοι να συντονίσουν τα συμφέροντά τους, μολονότι πρώην αντιπάλαι, εφεξής θα συνεργάζονταν για την δημιουργία, με αμοιβαία συναίνεση στους κανονισμούς που έμελλε να καθορίσουν τις συνθήκες εργασίας.

Ο Βέλγος συγγραφέας Marcel Laloire, ο οποίος υπήρξε ο ίδιος αυτόπτης μάρτυς των συνθηκών που επικρατούσαν στο Ράιχ, έγραψε: 'Το Συμβούλιο υποχρεούταν να αναπτύξει την αμοιβαία εμπιστοσύνη εντός της επιχειρήσεως. Θα παρείχε συμβουλές σχετικά με όλα τα μέτρα που εξυπηρετούν τη βελτίωση στη διεξαγωγή των εργασιών της επιχειρήσεως και για τα πρότυπα που σχετίζονται με τους γενικούς όρους εργασίας, ιδίως εκείνα που αφορούν τα μέτρα που τείνουν να ενισχύσουν τα αισθήματα αλληλεγγύης σε διαπροσωπικό επίπεδο μεταξύ των μελών της επιχείρησης ή τείνουν να βελτιώσουν την προσωπική κατάσταση των μελών της επιχειρηματικής κοινότητας. Το Συμβούλιο επίσης υποχρεούταν να παρέμβει για την επίλυση των όποιων διαφορών. Έπρεπε να συγκληθεί πριν από την επιβολή των προστίμων με βάση τους εργασιακούς κανονισμούς'.

Πριν από την ανάληψη των καθηκόντων τους, τα μέλη του Εργατικού Συμβουλίου υποχρεούνταν να ορκιστούν ενώπιον όλων συναδέλφων τους ότι θα 'εκτελέσουν τα καθήκοντά τους μονάχα για το καλό της επιχειρήσεως και όλων των πολιτών, πέρα από προσωπικό συμφέρον, και με την συμπεριφορά τους και τον τρόπο ζωής τους θα χρησιμεύσουν, ώστε να αποτελέσουν εκπροσώπους-προτυπα της επιχειρήσεως'. (Άρθρο 10, παράγραφος 1 του νόμου). Κάθε 30η Απριλίου, την παραμονή της μεγάλης εθνικής αργίας για τους εργαζομένους, τα καθήκοντα του συμβουλίου έπαυον και τα συμβούλια ανασυστήνονταν, ώστε να ανασχεθεί ο συντηρητισμός ή η

τελμάτωση και να αναχαιτιστεί η αλαζονεία των αξιωματούχων ότι τελούσαν υπεράνω πάσης κριτικής.

Εναπόκειτο στην επιχείρηση η πληρωμή του μισθού των μελών του 'Συμβουλίου της Εμπιστοσύνης', σαν να επρόκειτο για κοινούς εργαζόμενους, και η ανάληψη όλων των εξόδων που προέκυπταν από την κανονική εκπλήρωση των καθηκόντων του Συμβουλίου'.

Το δεύτερο μέσο που εξασφάλισε την ομαλή ανάπτυξη του νέου γερμανικού κοινωνικού συστήματος ήταν ο θεσμός των 'Επιτροπών Εργαζομένων'. Ουσιαστικά αποτελούσαν μεσολαβητές και διαιτητές. Όταν απαιτούνταν λείανση των εργαλείων, ήταν αυτοί που θα έπρεπε να τοποθετήσουν το γράσο. Επέβλεπαν ότι τα 'Συμβούλια της Εμπιστοσύνης' λειτουργούσαν αρμονικά, ώστε να εξασφαλιστεί ότι οι κανονισμοί μίας δεδομένης επιχείρησης τηρούνταν κατά γράμμα.

Ήσαν χωρισμένοι σε δεκατρείς μεγάλες περιφέρειες που κάλυπταν την επικράτεια του Ράιχ. Ως διαιτητές δεν ήσαν εξαρτημένοι από ιδιοκτήτες ή εργαζόμενους. Απολάμβαναν απόλυτης ανεξαρτησίας στο πεδίο δράσεώς τους. Ήσαν διορισμένοι από το κράτος, υπηρετώντας τόσο τα συμφέροντα του καθενός στην επιχείρηση όσο τα συμφέροντα της κοινωνίας σε ευρεία κλίμακα.

Προκειμένου οι αποφάσεις τους να μην κριθούν αβάσιμες ή αυθαίρετες, υποχρεούνταν να βασίζονται στην συμβουλή του 'Συμβουλευτικού Συμβουλίου Εμπειρογνομόνων', το οποίο αποτελούνταν από δεκαοκτώ επιλεγμένα μέλη από διάφορους τομείς της οικονομίας σε μια αναπαράσταση όλων των συμφερόντων της κάθε εδαφικής περιοχής.

Προκειμένου να διασφαλιστεί η αντικειμενικότητα των αποφάσεων διαιτησίας, ένα τρίτο μέσο τίθετο υπεράνω των 'Συμβουλίων της Εμπιστοσύνης' και των δεκατριών 'Επιτροπών των Εργαζομένων', το 'Δικαστήριο της Κοινωνικής Τιμής'.

Από το 1933 και στο εξής, ο Γερμανός εργαζόμενος απολάμβανε ενός συστήματος δικαιοσύνης που είχε δημιουργηθεί ειδικά για αυτόν και θα επιδίκαζε όλες τις κατάφορες παραβιάσεις των κοινωνικών καθηκόντων που βασίζονται στην ιδέα της Άριας επιχειρηματικής κοινότητας. Παραδείγματα αυτών των παραβιάσεων της κοινωνικής τιμής είναι περιπτώσεις όπου ο εργοδότης, εκμεταλλευόμενος της εξουσίας του, ενεργούσε εν αδίκω απέναντι στο προσωπικό του ή έθιγε την τιμή των υφισταμένων του, περιπτώσεις όπου τα μέλη του προσωπικού απειλούσαν την εργασιακή γαλήνη μέσω ύπουλων διεγέρσεων· η δημοσίευση ευαίσθητων πληροφοριών από τα μέλη του Συμβουλίου αναφορικά με την επιχείρηση, που έγινε εν γνώσει του κατά τη διάρκεια άσκησης των καθηκόντων τους. Δεκατρείς 'Διατάξεις της Κοινωνικής Τιμής' καθορίστηκαν, αντιστοίχως με τις δεκατρείς επιτροπές.

Ο προεδρεύων δικαστής δεν ήταν φανατικός· ήταν ένας δικαστής καριέρας που ενεργούσε πάνω από τις διαφορές. Εν τω μεταξύ, η επιχείρηση που εμπλεκόταν, δεν έμενε έξω από τις διαδικασίες· ο δικαστής πλαισιονόταν από δύο βοηθούς δικαστές, ο ένας εκπροσωπούσε τη διαχείριση, ο άλλος ήταν μέλος του 'Συμβουλίου της Εμπιστοσύνης'.

Αυτό το δικαστήριο, όπως κάθε άλλο ποινικό δικαστήριο, διέθετε τα μέσα της εφαρμογής των αποφάσεών του. Αλλά υπήρχαν παραλλαγές. Οι αποφάσεις μπορούσαν να περιοριστούν σε ήπιες περιπτώσεις σε μια διαμαρτυρία. Μπορούσαν να πλήξουν τον ένοχο με πρόστιμα της τάξεως άνω των δέκα χιλιάδες μάρκα. Άλλες πολύ ειδικές κυρώσεις που προβλέπονταν ήταν ακριβώς προσαρμοσμένες στις κοινωνικές

συνθήκες· μεταβολή της απασχόλησης, την απόλυση του επικεφαλής της επιχειρήσεως ή του αντιπροσώπου που είχαν αποτύχει στα καθήκοντά τους. Στην περίπτωση της προσβαλλομένης αποφάσεως, η νομική διαμάχη μπορούσε πάντα να φτάσει μέχρι το Ανώτατο Δικαστήριο που έδρευε στο Βερολίνο, ως ένα τέταρτο επίπεδο προστασίας.

Εφεξής ο εργαζόμενος γνώριζε ότι δεν επιτρεπόταν πλέον η εκμετάλλευση της φυσικής αντοχής του με κακή πίστη ή οποιαδήποτε επίθεση κατά της τιμής του. Έπρεπε να εκπληρώσει ορισμένες υποχρεώσεις προς την κοινότητα, αλλά ήταν υποχρεώσεις που εφαρμόζονταν απ' όλα τα μέλη της επιχειρήσεως, από τον επικεφαλής της εκτελεστικής εξουσίας προς τα κάτω έως τον τελευταίος αγγελιοφόρος. Εν τέλει οι εργαζόμενοι της Γερμανίας είχαν καθιερώσει με ξεκάθαρο τρόπο τα κοινωνικά δικαιώματα που επιτηρούνταν από την 'Επιτροπή Εργασίας' και εφαρμόζονταν από ένα 'Δικαστήριο της Τιμής'. Μολονότι πραγματοποιούνταν σε μία ατμόσφαιρα δικαιοσύνης και μετριοπάθειας, συνιστούσαν μία επανάσταση.

Αυτά συνέβαιναν μονάχα στα τέλη του 1933, και τα πρώτα αποτελέσματα ήταν κάτι παραπάνω από αισθητά. Τα εργοστάσια και τα καταστήματα μεγάλα και μικρά είχαν αναμορφωθεί ή μεταμορφωθεί σύμφωνα με τα αυστηρότερα πρότυπα καθαριότητας και υγιεινής· εσωτερικοί χώροι, οι οποίοι ήταν τόσο συχνά ερειπωμένοι, εκτέθηκαν στο φως· γήπεδα κατασκευάστηκαν· χώροι ανάπαυσης υπήρχαν στη διάθεση του κοινού, όπου θα μπορούσε κανείς να συνομιλήσει άνετα με κάποιον και να χαλαρώσει στη διάρκεια των περιόδων ανάπαυσης· καφετέριες για εργαζομένους· κατάλληλα αποδυτήρια.

Με την πάροδο του χρόνου, σε διάστημα τριών ετών, αυτά τα επιτεύγματα, είχαν λάβει διαστάσεις που ουδέποτε μπορούσε κανείς να φανταστεί· περισσότερα από δύο χιλιάδες εργοστάσια αναμορφώθηκαν και εξωραϊστήκαν· είκοσι τρεις χώροι εργασίας εκσυγχρονίστηκαν· οκτακόσια κτίρια σχεδιάστηκαν αποκλειστικά για συναθροίσεις· χίλια διακόσια γήπεδα· δέκα τρεις χιλιάδες εγκαταστάσεις υγιεινής, με τρεχούμενο νερό· δέκα επτά χιλιάδες καφετέριες. Οκτακόσιοι νομαρχιακοί επιθεωρητές και δέκα επτά χιλιάδες τριακόσιοι επιθεωρητές επέβλεπαν στενά και συνεχώς και επιτηρούσαν τις ανακαινισμένες εγκαταστάσεις.

Επιπλέον στις μεγάλες βιομηχανικές υποδομές είχε δοθεί η υποχρέωση της προετοιμασίας περιοχών κατάλληλων όχι μόνο για τις αθλητικές δραστηριότητες όλων των ειδών, αλλά διέθεταν έως και πισίνες. Η Γερμανία είχε διανύσει πολύ δρόμο από τους νεροχύτες για το πλύσιμο του προσώπου και τους κατάκοπους εργαζομένους, οι οποίοι είχαν γεράσει πριν την ώρα τους, στριμωγμένοι σε άθλιες αυλές κατά τα διαλείμματα της εργασίας.

Προκειμένου να διασφαλιστεί η φυσική ανάπτυξη της εργατικής τάξεως, μαθήματα φυσικής αγωγής καθιερώθηκαν για τους νεότερους εργαζομένους· οκτώ χιλιάδες τέτοια διοργανώθηκαν. Η τεχνική εκπαίδευση εξίσου τονίστηκε, με τη δημιουργία εκατοντάδων σχολείων εργασίας, με την καθιέρωση τεχνικών μαθημάτων και εξετάσεων επαγγελματικής ικανότητας, και ανταγωνιστικών εξετάσεων για τους καλύτερους εργαζομένους στους οποίους απονέμονταν σημαντικά βραβεία.

Για να αναζωογονηθούν τόσο οι μικροί όσο οι μεγάλοι, ο Χίτλερ διέταξε την σύσταση ενός γιγαντιαίου οργανισμού διακοπών για τους εργαζομένους. Εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενοι μπορούσαν κάθε καλοκαίρι να ξεκουραστούν στη θάλασσα. Μεγαλοπρεπή κρουαζιερόπλοια κατασκευάστηκαν. Ειδικά τρένα μετέφεραν τους παραθεριστές στο βουνό και τη θάλασσα. Οι σιδηρόδρομοι που μετέφεραν τους

αναρίθμητους εργαζομένους-τουρίστες μέσα σε λίγα χρόνια ταξιδιού στη Γερμανία θα συνέδεαν μία απόσταση ισοδύναμη με πενήντα τέσσερις φορές του γύρου όλου του κόσμου!

Το κόστος αυτών των λαϊκών εκδρομών ήταν σχεδόν ασήμαντο, χάρη στα σημαντικά μειωμένα κονδύλια που είχαν εγκριθεί από την Reichsbank.

Αυτές οι αναμορφώσεις δεν στερνούνταν οτιδήποτε; Δεν έπασχον ορισμένες εξ αυτών από λάθη και γκάφες; Είναι πιθανόν. Ωστόσο τί ήταν μερικές γκάφες εν συγκρίσει προς τα τεράστια κέρδη απ' αυτές;

Ότι αυτός ο μετασχηματισμός της εργατικής τάξεως αποτελούσε ένα χαστούκι στον αυταρχισμό; Αυτό είναι ακριβές. Ωστόσο ο γερμανικός λαός ήταν αηδιασμένος και κουρασμένος από τον σοσιαλισμό και την αναρχία. Το αίσθημα ότι διοικούνταν δεν τους παρενοχλούσε στο ελάχιστο. Πράγματι, οι άνθρωποι ανέκαθεν αρέσκονταν να έχουν επικεφαλής έναν ισχυρό άνδρα που να τους καθοδηγήσει. Ένα πράγμα είναι βέβαιο, η μεταστροφή της αντίληψης της εργατικής τάξεως, η οποία μέχρι το 1933, σε ποσοστό 2/3 δεν αποτελούνταν από Εθνικοσοσιαλιστές, κάτι που είχε αλλάξει ολοκληρωτικώς.

Ο Βέλγος συγγραφέας Marcel Laloire σημείωσε: 'Όταν διανύσει κανείς τις πόλεις της Γερμανίας και περιηγηθεί στις περιοχές της εργατικής τάξεως, όταν περάσει από τα εργοστάσια, τα ναυπηγεία, θα αισθανθεί έκπληξη αντικρίζοντας τόσο πολλούς εργαζομένους στη δουλειά οι οποίοι φέρουν το έμβλημα του Χίτλερ, τόσο πολλές σημαίες με τη σβάστικα, μαύρη σε ένα φωτεινό κόκκινο φόντο, στις πιο πολυπληθείς συνοικίες. 'Το Μέτωπο Εργασίας' που ίδρυσε ο Χίτλερ για όλους τους εργαζομένους και τους εργοδότες του Ράιχ τύγγχανε ευρείας αποδοχής.

Και ήδη τα ατσάλινα πτυοσκάπανα των ρωμαλέων νέων της Εθνικής Υπηρεσίας Εργασίας μπορούσε να τα δει κανείς να αστράφτουν κατά μήκος των εθνικών οδών. Η Εθνική Υπηρεσία Εργασίας είχε δημιουργηθεί από τον Χίτλερ από το μηδέν για να φέρει εντός ολίγων μηνών σε καθεστώς απόλυτης ισότητας, ενδεδυμένους στην ίδια στολή, τόσο τα παιδιά των εκατομμυριούχων και τα παιδιά των φτωχότερων οικογενειών. Όλα ήταν υποχρεωμένοι να εκτελέσουν την ίδια εργασία και υπόκειντο στην ίδια πειθαρχία, ακόμη και στις ίδιες χαρές και την ίδια σωματική και ηθική ανάπτυξη. Στα ίδια εργοτάξια και στους ίδιους χώρους διαβίωσης, είχαν αποκτήσει συνείδηση της κοινότητός τους, είχαν έρθει σε αλληλοκατανόηση ο ένας με τον άλλο, και είχαν αποβάλει τις παλιές τους προκαταλήψεις περί της τάξεως και της κάστας. Μέσα από τον δεσμό της 'Εθνικής Υπηρεσίας Εργασίας' όλοι άρχισαν να ζουν ως σύντροφοι, οι εργαζόμενοι να αντιληφθούν ότι ο γιος του πλουσίου δεν ήταν ένα τέρας, και το παλικάρι από την πλούσια οικογένεια, γνωρίζοντας ότι ο γιος του εργαζομένου είχε τιμή ακριβώς όπως κάθε άλλος νεαρός συνάδελφος ο οποίος είχε πιο ευνοηθεί περισσότερο γενναιόδωρα εν τη γενέσει του. Το κοινωνικό-τάξικό μίσος είχε εξαφανιστεί, και ένας κοινωνικά ενωμένος λαός είχε αναγεννηθεί.

Ο Χίτλερ μπορούσε με ευκολία να παραστεί στα εργοστάσια-κάτι που οποιοσδήποτε άλλος άνδρας της περιβόητης Δεξιάς πριν απ' αυτόν δεν είχε τολμήσει να πράξει-και να σταθεί μπροστά στον όχλο των εργαζομένων, ενώπιον δεκάδων χιλιάδων κάθε φορά, όπως για παράδειγμα στα έργα της Siemens. 'Εν αντιθέσει προς τον Φραντς φον Πάπεν και άλλους επιφανείς άνδρες της χώρας', μπορούσε να τους πει, 'Στην εφηβεία μου υπήρξα και εγώ ένας εργαζόμενος όπως εσείς. Και στο βάθος της καρδιάς μου, έχω παραμείνει όπως ήμουν'. Στη διάρκεια των δώδεκα ετών παραμονής στην εξουσία, ουδέν περιστατικό συνέβη ποτέ σε οποιοδήποτε

εργοστάσιο επισκέφτηκε ο Αδόλφος Χίτλερ. Όταν ο Χίτλερ βρισκόταν ανάμεσα στον κόσμο, αισθανόταν σαν να βρισκόταν στο σπίτι του, και γινόταν δεκτός ως μέλος μίας ευτυχισμένης οικογένειας.

